

fra Folkethinget. Jeg siger altsaa: Folkethinget har anlagt denne Sag; det er traadt op som Part i denne Sag, som Anklager, og nu er det, at Folkethinget har fundet Anledning til at tage det Spørgsmaal under Overveielse, om den Mand, der har ført Sagen for det, har faaet sin Uleilighed tilstrækkeligt godtgjort ved det Salair, som af Rigsretten er blevet tilkjendt ham. Det er dette Spørgsmaal, vi her skulle afgjøre, og der er Ingen mere berettiget dertil end vi; thi det er os, der have valgt ham, os, hvis Sag han har ført; og hvem skulde det da vel mere vedkomme end os? Hvem skulde tage denne Sag i sin Haand, hvis det ikke skulde være Folkethinget? Det er altsaa det Spørgsmaal, Folkethinget har at overveie, hvorvidt der er Anledning til at tilkjende den Sagfører, det har valgt, et Honorar, foruden hvad der af Rigsretten er blevet ham tilkjendt. Det er jo en Sædvane, der er meget almindelig, at der ved Siden af det Salair, en Sagfører ved Retten tilkjendes, ogsaa ydes ham et Honorar af den private Mand, for hvem han har ført Sagen. Det er Noget, Enhver vil vide, som har havt en Sagfører til at føre en Sag, at, naar man finder, at det ham af Retten tilkjendte Salair er for lille, man da desforuden giver ham et Honorar. Det er det Spørgsmaal, der her foreligger, om der ikke er Anledning til for Folkethinget at yde Vedkommende et saadant Bederlag. Der er reist Anker imod den Maade, hvorpaa Sagføreren har ført Sagen, deels indirecte og deels direkte, deels ved saadanne almindelige Bemærkninger — thi det er kun ganske almindelige Bemærkninger — som, at han neppe har gavnnet Sagen ved at have taget den saa flot, bruge store Ord etc., og deels ved de „simple“ og „ jævne“ Talemaader, som vi have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Dønsse Amis 2den Valgfreds (Grundtvig). Det vilde gjøre mig ondt, om vi ved at stemme imod Forslaget skulde synes at give den Ansøuelle Medhold, at vi ikke anerkjendte, at Sagføreren med sjelden Nidkjærhed og Dygtighed havde varetaget vort Løve. De Ord, som falde her, ere ganske vist ofte saadanne, som ikke have nogen videre Betydning; det vide vi godt; det var ikke godt, om vi ikke vidste det;

men ofte have de dog Betydning, og en ganske anden end Ord, som falde imellem Mand og Mand. Her er, som sagt, yttret den Mening, at Sagføreren — som efter min Overbeviisning med stor Dygtighed og Nidkjærhed har ført Sagen — skulde have ført den saaledes, at der var Anledning til at være misfornøiet med hans Virksomhed. Denne Mening kunne vi kun underkjende ved at stemme for det foreliggende Forslag; kun derved kunne vi tilintetgjøre Virkningen deraf. Der er sagt her, at vi skulde gjøre Brud paa, hvad der maa ansees for at være i sin Orden, idet vi gjøre Forslag til en Bevilling, som af Regjeringen ikke er forlangt. Jeg skal ikke gaae ind paa den Theorie, som Indenrigsministeren har opstillet i saa Henseende, og som virkelig kunde gjøre det nødvendigt for Thinget af og til at gjøre større Bevillinger end dem, Ministeren forlanger (Munterhed), for at vise, at den opstillede Theorie ikke gives Medhold. Dette behøves imidlertid ikke her; thi det er Folkethinget, som til sine Udgifter ønsker at anvende dette Beløb; det er Folkethinget, som nærmest har havt at overveie den Sagførers Stilling, der har ført den Sag, som giver Anledning til Udgiften, og det er Folkethinget, som, hvis dette Forslag gaaer igjennem, gjør en Begjæring til Landsthinget og Regjeringen om at give deres Minde til, at der bliver bevilget 3000 Rd. til Folkethinget, som Thinget agter at bruge paa den Maade, som er oplyst. Det forekommer mig altsaa, at dette Spørgsmaal maatte behandles paa samme Maade, som hvis her var Tale om at faae bevilget Udgifter til mere Brændsel, fordi her var for kaldt i Salen — hvad her forresten ikke er, her er snarere for varmt end for kaldt — men, dersom vi behøvede mere Brænde end det, vi have gjort Regning paa, og vi opførte et saadant Beløb dertil, eller til Skrivematerialier, saa er dette Noget, der efter min Mening egentlig kun paa a n d e n Haand vedkom Landsthinget og Regjeringen. Det er til Folkethinget, at en saadan Sum begjæres, for at Thinget at anvendes i et bestemt Diemed. Skulde de andre Dele af den lovgivende Magt finde, at der var særdeles stor Betænkelighed ved at gaae ind herpaa, hvad der forekommer mig vilde være urigtigt ligeoverfor Folkethinget,